

LA

PEPETA DE RUBÍ

COMEDIA EN UN ACTE Y EN VERS.

PER

DON SALVADOR CORT

Estrenada en gran éxit en lo Teatro del *Bon Retiro*, en la
nit del 19 de Setembre de 1876.

BARCELONA

ARXIU CENTRAL LÍRICH-DRAMÀTICH DE RAFAEL RIBAS,

UN16-5-3.er

21

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

LA PEPETA DE RUBÍ

ACTE ÚNICH

1876

LA
PEPETA DE RUBÍ

COMEDIA EN UN ACTE Y EN VERS

PER

DON SALVADOR CORT

Estrenada en gran éczit en lo Teatro del *Bon Retiro*, en la
nit del 19 de Setembre de 1876.

BARCELONA

IMPRENTA DE L. OBRADORS Y P. SULÉ,

RAMBLA DE STA. MÓNICA, 19, BAIXOS

1876

PERSONAS

PEPETA.. . . .	SRA. ENRIQUETA ECHENIQUE.
FELIU.	SR. GREGORIO ALENTORN.
PETXINA.	» GERVASIO ROCA.
BARRETET.	» JOSEP ISERN.
ESTEVE.	» JUAN BELTRAN.
MATEO.. . . .	» MIQUEL RIBA.
D. GASPAR.	» LLUIS MUNT.

L' acció passa á Molins de Rey. — Época actual.

La propietat d' aquesta obra pertany á son autor, y ningú, sens son permís, podrà representarla, traduhirla ni alterar son títol, acullintse, per fer valer sos drets, á la ley vigent de teatros.

Lo Director del ARCHIU CENTRAL LÍRICH-DRAMÁTICH, D. Rafael Ribas y ls seus corresponsals fora Barcelona, son los encarregats del cobro dels drets de representació.

ACTE ÚNICH

Entrada de una casa de pagés, dos portas laterals, l' una surt al camp, l' altre es habitació.—Cadiras, taula, banch, etc., etc., y porta al fondo.

ESCENA PRIMERA.

PEPETA.—BARRETET.—ESTEVA.—MATEU.

(*Sentats*)

MATEU. Com hi ha mon es molt estrany
sent un home tant cabal.

PEPETA. Aixó es qu' algú li vol mal.

BARRETET. Y potser será un company.

ESTEVE. Si que fóra divertit!

BARRETET. Y tant com ho fóra, Esteva!
A postava la sanch meva
que 'l tocara ab lo dit.

PEPETA. Si?

BARRETET. Sí.

PEPETA. Donchs que fás parat?

BARRETET. Que faig?

PEPETA.

Sí.

BARRETET.

Com ho dius tu!

no vull descobrí á ningú
sens estar ben enterat.
Falta sobre la malesa
qu' abriga son cor de féra
per pensar de la manera
qu' ha de pagar sa vilesa ;
quant ho hagi vist y tocat,
no 'm faltará cor, Pepeta
per arrancar la careta
d' un murri tan descarat.

ESTEVE.

Ben fet.

(S' aixecan.)

MATEU.

Y tant.

ESTEVE.

Qué vens, noy?

MATEU.

Sí. Que 't quedas Barretet?

BARRETET.

Tinch d' esperar lo bailet
qu' ha arribat á ca l' Eloy.

MATEU.

Donchs adeu.

BARRETET.

Hasta l' istiu.

MATEU.

Adeu, Pepa.

PEPETA.

Adios, Mateu.

ESTEVE.

Hasta després.

PEPETA.

Quant vulgueu.

MATEU.

(Avuy convé fer l' ull viu.)

(Se 'n van fondo.)

ESCENA II.

PEPETA.—BARRETET.

PEPETA.

Qué no has vist?

BARRETET.

No, que vols di?

PEPETA.

No has reparat en Mateu?

quina cara de juheu?

BARRETET. No he notat re.

PEPETA. Donchs jo sí.

Desde que li vaig dir jo
que no 'l volia per res,
no m' ha pugut parlar més
ni jo li he dat ocasió,
y segons me sembla á mí
te ideas molt criminals,
y apostaria dos rals
que no 's gayre lluny d' aquí.

BARRETET. Vols dir qu' escolta?

PEPETA. Així ho crech.

BARRETET. Ahon?

PEPETA. Derrera de la porta.

BARRETET. Ja veuras lo mosca morta
com ab una cosa 'l trech.

(Vá y ho mira.)

PEPETA. ¡Ay Mateu!

BARRETET. No hi ha ningú,
Eh, sempre 'm fas bubeijá.

PEPETA. Com que 'ns ha sentit parlar
haurá fujit,

BARRETET. De segú.

PEPETA. Donchs bon vent y barca nova.
Ah! Quant te casas?

BARRETET. Demá.

(Ab sorna.)

PEPETA. Donchs perque vens á pintá
aquí la lluna ab un cove?

BARRETET. No t' he dit deu mil vegadas
qu' ets ma ditxa, mon consol,
qu' ets mes hermosa qu' un sol
y que 'm matan tas miradas?

Trenta mil cops no t' he dit
qu' es ta cara tan divina
qu' es l' estrella qu' ilumina
lo meu cor per tu rendit ?

PEPETA. Sí.

BARRETET. Donchs á que vé Pepeta
que no creguis lo que 't dich ?

PEPETA. Perque 'm consta qu' ets un xich
que sempre vas de brometa.

BARRETET. Pero en cambi tinch paraula,
y com dono un si formal...

PEPETA. No 't costa res de trencal,
no es aixó ?

BARRETET. Qu' ets gata maula !

PEPETA. Jo !

BARRETET. Com te burlas de mí !
Es clá, com que 't veus guapeta
vols fer perdre la xaveta
al que 't vulgui possehi.

PEPETA. No t' he dit ja que m' agradas?
No t' he dit ja que soch téva?

BARRETET. Ojalá que fóssis meva !

PEPETA. Vols qu' ho digui mes vegadas?

BARRETET. Oh ! dirho ray !

PEPETA. Donchs qué vols ?

BARRETET. Que vuy ?

PEPETA. Sí.

BARRETET. No m' ho darás.

PEPETA. Segons que demarás
potse si, ja qu' estem sols.

BARRETET. (Ay Deu meu, diu pot sé sí.)

PEPETA. Vaja, demanà; qué fás?

BARRETET. Ay Pepeta ! 'm passa un cas
qu' estich á punt de bullí.

PEPETA. Aixó ray, tirat á mar.

BARRETET. De segú qu' ho vaig á fè
si no trobo qui 'm deté.

(*Vol. fugí.*)

PEPETA. Lo qu' es avuy has fet tart.

(*L' agafa.*)

BARRETET. Donchs á mí 'm sembla que no.

(*Forseja.*)

PEPETA. No veus que sols visch per tú?
No veus que no hi ha ningú
que t' estimi tant com jo?

BARRETET. Qué dius, nena?

PEPETA. Lo que sents.

BARRETET. Será vritat?

PEPETA. Jo no mento.

BARRETET. Deu meu, es cert lo que sento.

PEPETA. Ja 'ns podan dá 'ls sacraments.

(*S' abraça ab ell.*)

BARRETET. Pepeta de mas entranyas!

(*S' abrassan.*)

PEPETA. Estimát Barretet meu?

BARRETET. Ja pots dir que soch ben téu.

PEPETA. Ja veurem donchs si m' enganyas

ESCENA III.

DITS. — PETXINA.

(*Foro ab canyas de pescá*)

PETXINA. Alsa, alsa, viva la gresca.

Com se coneix que no hi há...

BARRETET. Que tal Petxina, cóm vá?

PETXINA. Qué vols dir com va? la pesca?

BARRETET. No home no, de la salut.

PETXINA. Ah, jo bé, grácias á Deu.

Y tu ?

BARRETET. Jo vaig coix d' un peu

PETXINA. Que dius home ! es molt agut !

(*Se seu.*)

PEPETA. Qu' heu pescat, Petxina ?

PETXINA. Re.

PEPETA. Aixó si qu' es poca cosa.

PETXINA. Ja pescas mes tú, curiosa.

PEPETA. Caram, com que jo no 'n sé.

PETXINA. Lo que no sabs, de lladrá.

BARRETET. Com que no ha sigut may gós.

PETXINA. Calla tú, mico filós.

BARRETET. Y perquè tinch de callá ?

PETXINA. Perque ho mano y prou, contesta.

BARRETET. Bueno, bueno, ya he callat.

(*A Barretet.*)

PEPETA. Vésten perque vé cremat
y tú pagarás la festa.

BARRETET. Vaja donchs, hasta l' istiu.

(*Se 'n vá foro.*)

PEPETA. Adeu Barretet.

BARRETET. Adeu.

(*Pausa.*)

PETXINA. Segons m' ha dit lo Mateu
avuy arriba en Feliu.

ESCENA IV.

— PEPETA. — PETXINA.

PEPETA. El pare ?

PETXINA. Donchs qui será ?

PEPETA. Gracias á Deu !

PETXINA. Ja ho pots di !

PEPETA. Mentres no torni á sorti !

- PETXINA. Tot es que 'l deixin está.
PEPETA. Ay, ay! perquè? qu' ha passat?
PETXINA. Oh! No ho sé.
PEPETA. Prou qu' ho sabeu!
PETXINA. Jo no; potser lo Mateu
està de tot enterat.
PEPETA. Potsé si!
PETXINA. Vaya si ho sab.
PEPETA. Ara ho sabré.
(*Se 'n vá corrent, foro.*)
PETXINA. Si, ab arrós.
Potser d' un cop de tarrós
li farà una font al cap.

ESCENA V.

PETXINA.

(*Pensatiu. -- Pausa.*)

També faig com la Pepeta!
per mes que bûsqui 'l motiu
de la presó d' en Feliu
no 'n puch treure l' aigua neta.
Quan vá tornar de Toledo
estaba molt cap ficat,
mes després va está trempat.

(*Pausa.*)

Com mes penso mes m' enredo,
quina treta batua 'l pop!
pero jo ho descobriré,
y si avuy mateix no ve
avuy mateix dono 'l cop.
Me sembla que dins d' una hora...

ESCENA VI.

PETXINA. — GASPA.

(*Foro.*)

GASPAR. Buenas tardes.

(*S' aixeca.*)

PETXINA. Deu lo quart.

GASPAR. Vive aquí Feliu Llopar?

PETXINA. Si senyor, mes ara es fora.

GASPAR. Qué dice V?

PETXINA. Que no hi es.

GASPAR. No hay mas gente en esta casa?

PETXINA. Oh, ja veurá, som jo y l' asa.

GASPAR. Pues dile que salga.

PETXINA. Entés. (*se 'n va dreta.*)

ESCENA VII.

GASPAR.

GASPAR. Veo claro por demás
que si el hombre ha regresado
el plan que tienen trazado
se lo lleva Barrabás.
Si se descubre me veo
á la boca de un trabuco,
pues que Estévan es muy cuco
y otro tal su hijo Mateo.
Estos tios me han metido
en un lio tan atroz
que si no me ayuda Dios
de seguro estoy perdido.

ESCENA VIII.

GASPAR y PETXINA (*dreta*)

PETXINA. Ara no puede surti

GASPAR. Por qué?

PETXINA. Por que está rodando
la sinia.

GASPAR. Qué está V. hablando?

PETXINA. La vritat, miri está alli (*senyala dreta*
[*y miran.*])

GASPAR. No veo nada

PETXINA. Ja ho sé.

No veu que vólta... ja passa

GASPAR. Quién?

PETXINA. Quien tiene de ser... l' asa!

GASPAR. Y á mi que me cuenta usted!

PETXINA. No diu que vol parlá ab ell?

GASPAR. Yo pregunto por Llopart.

PETXINA. Ja l' he dit que se 'n anat

GASPAR. A dónde está?

PETXINA. A la pell.

GASPAR. Qué pueblo es ese?

PETXINA. No ho sé.

GASPAR. Se burla V. de mí?

PETXINA. No home,
no veu qu' estat una broma.

GASPAR. La que no perdonaré

PETXINA. Vusté mismo.

GASPAR. Hasta después. (*se 'n va fondo.*)

ESCENA IX.

PETXINA.

PETXINA. Estigui bo ab lo barret,
qui deurá sé aquest ximplet?

me sembla que no fa 'l pes.
Si no m' aguéis faltat pit
y l' asa no está rodant,
l' hi presento al seu devant
per veurer qu' hauria dit.
Deijem aná cap á dins.....

ESCENA X.

PETXINA, FELIU, PEPETA y BARRETET. (*fondo.*)

FELIU. Us repeteixo que no.
Ab la méva vil presó
no hi jugan per ré 'ls carlins.

PETXINA. Feliu!

FELIU. Ja soch aquí.

PETXINA. Bé!
donchs y aixó qu' us vá passá?
FELIU. Ara us ho vaig á contá
y sabreu lo que va sé.

(*Pausa.*)

Vá veni un tal don Gaspá
á trobarme aprop del riu,
y 'm vá dir, senyor Feliu,
vol fé 'l favor d' escoltá?
(com sabeu mon natural)
li vaig dirli, si senyó.
Donchs escolti una rahó
contesta ab tono formal.
He sabut que conresen
l' heredit de cert Marqués
y que fá dos anys ó três
que ni sols lo céns paguéu.
Quí es vosté? (vaig preguntá.)
Jo soch don Gaspar Baró

diputat per Mataró
per lo que gusti mandá.
—Vaig dir, gracias igualment
pero tingui per entés,
que jo sé bé que 'l marqués
fá temps qu' es mort. Com s' entén?
(replicá ab tono de rábia.)
Home, sent mort y enterrat!
Ja hu sabrá l' autoritat
cuan sereu dins de la gabia.
Dit aixó fuig com malvat
deixantme allí fret y mut,
y 'l resultat ha sigut
que jo soch qui ho ha pagat.

BARRETET. Y que us vá fé?

FELIU.

Una traició!

Vaig rebrer sens saber com
una carta ab al meu nom
d' una gran conspiració.
Jo que l' obro... Vaturalisto!
y al moment que la llegia,
entra aqui la policia
y 'm lliga com un Sant Cristo.

PEPETA.

Vaya quin pillo deu sé!

FELIU.

Ja ho pots ben dir, filla meva!

ESCENA XI.

Dits. — ESTEVA.

(*fora.*)

ESTEVA.

Que Deu vos quart.

FELIU.

Hola, Esteva.

ESTEVA.

Donchs, qu' ha sigut aixó?

FELIU.

Re.

- ESTEVA. Quant he sabut la desgracia.....
FELIU. L' infamia deus vulguer dí.
ESTEVA. L' infamia?
FELIU. L' infamia, sí.
ESTEVA. Donchs com hi ha mon 'm fá gracia!
FELIU. Donchs á mí no me 'n fá gens.
ESTEVA. Bé, vull dir qu' ho trobo estrany.
Qu' ha sigut algun engany?
FELIU. Qu' es lo dia d' Ignocents?
ESTEVA. No ho es, pero de vegadas
pot sé una broma.....
FELIU. ' Vols dí?
ESTEVA. Casi us diria que sí.
FELIU. Donchs sou bromas molt pesadas.
ESTEVA. Vritat, mes que hi voleu fé
si 'l mon es fet d' aquet modo?
FELIU. Donchs creu que no m' hi acomodo.
ESTEVA. Hasta cert punt vos feu bé.
Mes parlem d' un altre assumpto.
FELIU. Tú dirás.
ESTEVA. Voldria...
FELIU. Já.
Surtiu tots qu' hiem de parlá.
(*Vanse fora*)
(Lo qu' has de dir ja ho barrunto.)

ESCENA XII.

ESTEVA. — FELIU.

- FELIU. Quant vulguis.
ESTEVA. Sabeu Feliu
qu' esteu ab un compromís?
FELIU. Perqué?
ESTEVA. Perque don Genís

perque vam estar un mes
junts, quan vaig marxar á Vich.
FELIU. Així 'l pots coneixe bé!
Y ahont posa?

ESTEVA. Si 'l tinch á casa.
Com ja sabeu lo que passa
casi no surt al carré,
y per lo tant ell m' ha dit
que vol parlá ab vos.

FELIU. De qué?

ESTEVA. Oh! aixó ell s' ho deu sabé.

FELIU. Donchs anemhi tot seguit.

(Se 'n van foro.)

ESCENA XIII.

PEPETA. — PETXINA.

PEPETA. Mireu que sóu molt atros!
debia sé 'l capellá.

PETXINA. Si parlaba castellá
y duya un bigoti gros.

PEPETA. Ahont será 'l pare?

PETXINA. A la pell.

PEPETA. Animal!

PETXINA. 'M dich Petxina.

PEPETA. Just, un peix que 'n lloch d' espina
té molta llana al clatell.

PETXINA. Ara veyas, donchs tinch llana?

PEPETA. Mes que no 'n porta un moltó.

PETXINA. Per Deu no 'm diguis aixó
que 'm farás perdre la gana.

PEPETA. Que 's penseu burlá de mí?

PETXINA. Aixó ho farà 'l Barretet
si per desgracia no ho ha fet!

- PEPETA. Ay caratsus! voleu di?
No sabeu, vell rebregat...
- PETXINA. A qui dirás vell, coqueta?
- PEPETA. A vos.
- PETXINA. Pepeta, Pepeta!
- PEPETA. Ho veyeu! ja us tinch cremat.
- PETXINA. Pot ser tu 't cremarás mes
quant sabrás que 'l Barretet...
- PEPETA. ¿Qué?
- PETXINA. Buscaho.
- BEPETA. Es que tinch lo dret.
- PETXINA. ¿De qué?
- PEPETA. De saber lo qu' es.
- PETXINA. Aixó si qu' es tenir sal!
- PEPETA. Vos ho sabeu?
- PETXINA. Si qu' ho sé.
- PEPETA. Donchs diheumho ó sino...
- PETXINA. Qué?
- PEPETA. Us diré vell y animal.
- PETXINA. Ja, ja, ja!
- PEPETA. Ay, ay! de qué riheu?
- PETXINA. De ré.
- PEPETA. 'S veu qu' esteu de brometa!
vaja, diheumho Petxineta.
- (Ab carinyo.)
- PETXINA. Bueno, donchs tens de sabé.....

ESCENA XIV.

Dits y FELIU. (*fondo.*)

- PEPETA. Ja es aquí 'l pare.
- PETXINA. (*á Pepeta.*) Callem.
- FELIU. Qué ja 's fora 'l Barretet?
- PEPETA. Si.

FELIU. Que hi ha molt?
PEPETA. Un ratet.
FELIU. Ahont anat? (*A Petxina.*)
PETXINA. Ho, no hu sabem.
PEPETA. Deu habé anat á da 'l vol.
PETXINA. O pot sé es á casa seva.
PEPETA. O pot sé 's á cal Esteva.
FELIU. Bueno donchs deixueume sol. (*se 'n van
[esquerra.]*)

ESCENA XV.

FELIU. (*S' ascu pensatiu.*)

Pues senyor, vaya una sort
després d' haver fet tants gastos
ab casas, terreno, y trastos
ara compareix lo mort.
Y lo mes original
qu' hi quedat sense dinés.

(*Pausa.*)

Si á lo menos m' abonés
las milloras, menos mal.
Pero ca: 's veu que té gana
y lo que vol son dinés.
Quant pot lo vil interés

(*S' aixeca.*)

en mitj de la rassa humana!
Lo que sento es que tothom
ignorarà lo motiu
y dirán...

ESCENA XVI.

FELIU. — PETXINA.

PETXINA. Hola, Feliu.
FELIU. Hola.

- PETXINA. ¿Que hi ha de calcom?
- FELIU. ¿Y qué vols qu' hi hagi Petxina?
- Molta gana y molt poch pa.
- PETXINA. Qu' ho digui jo, pot passá
- que sols tinch la barretina,
- pero vos, cá.....
- FELIU. ¿Que vols di?
- PETXINA. Vull dir que vos teniu casas.
- vinyas, carros, matxos y asas
- qu' es lo que 'm fa falta á mi
- FELIU. Ojalá Deu t' escoltés
- PETXINA. ¿Y que voleu di ab aixó?
- FELIU. Qu' estich ab la convicció
- que no va morí 'l Marqués.

ESCENA XVII.

Dits.—BARRETET.

(Foro.)

- BARRETET. Deu vos guart.
- PETXINA. De cap traidó.
- FELIU. Oy que vens bé.
- BARRETET. Vos direu.
- FELIU. Pren una cadira y seu.
- (Ho fá.) — A Petxina.)
- Vesten tú.
- ('S' asseu.)
- PETXINA. Ja deya jo.
- (Se 'n va dreta.)

(Mes no marxaré molt lluny.)

ESCENA XVIII.

BARRETET, FELIU.

- FELIU. Te 'n recordas que 'm vas dí
- que don Genís va morí

á l' acció del tres de Juny?

BARRETET. Sí.

FELIU. Donchs 'm vás enganyá.

BARRETET. ¡Jo!

(*S' aixeca.*)

FELIU. Si, vas di una mentida
puig que don Genis te vida
y en proba que avuy vindrá.

BARRETET. ¿Esteu segú del que diheu?

FELIU. Tant com que tinch de morí.

BARRETET. En aquest cas haig de dí
que será un voler de Deu,
puig que caigué al meu costat,
molt mal ferit, del caball,
y 'n molta pena y treball
lo vaig dú al mas del Torrat.

FELIU. ¿Li vas veurer la ferida?

BARRETET. Ja ho crech, si li vaig curá!

FELIU. (Casi 'm dona que pensá
si será una altre mentida.)
Ahont la tenia?

BARRETET. Al mitj del pit.

FELIU. Va tardar molt á morí?

BARRETET. Un quart.

FELIU. Tu 'l vas veurer?

BARRETET. Si.

FELIU. Com hi ha mon es divertit!
Que 'l coneixerás si 'l veus?

BARRETET. A mi 'm sembla molt que sí.

FELIU. Donchs probemho, vina ab mi.
(Veyam si haurá dos hereus.)

(*Vanse fora.*)

ESCENA XIX.

PETXINA.

Batua 'l ret de la Sila
avuy sí que cantaré!
puig sembla que pescaré
sense celebret l' anguila.
Ja tinch lo cap de la troca
qu' está enredat lo Feliu,
y are convé fer l' ull viu
per poguer trobar la soca :
Vaya una gresca mouré
si la Pepeta 'm vol creure !
y será digne de veure
perque... vaja, jo ja ho sé.
A mi 'm tenen per mussol,
per tonto y per indiscret
y 's tallan, perque un secret
me 'l guardo per mi tot sol,
Si aixis com ja tinch lo cap
jo pogués trobar la cna,
estriparia la grua
d' un modo que sols Deu sab.
Vejam, pensem un ratet.
Un castallufu cremat,
un Mateu qu' es despreciat
per culpa d' un Barretet,
un Genis qu' es á can taps,
un Barret petit qu' ho afirma...
per mes qu' hem rompi la crisma
vaja, no puch lligá caps.

ESCENA XX.

Dit y MATEU. (*Foro.*)

MATEU. Que Deu vos quart Petxineta.

PETXINA. Hola Mateu, tú per qui?

MATEU. Vinch perque 'm vull despedi
de vos y de la Pepeta.

PETXINA. Ay carat! Y aixó, Mateu?

MATEU. No hu volgueu saber Petxina!

PETXINA. Vull dir ahont vas?

MATEU. A la Xina.

PETXINA. No 's pas la de Sant Andreu?

MATEU. Qu' ho preneu á broma?

PETXINA. No.

Mes vas dir l' altre semana
que marxabas á l' Habana
y vas aná á Mataró.

MATEU. Perque 'l barco ja era fora

PETXINA. Ah! sent aixís no he dit res.

MATEU. Y la Pepeta?

PETXINA. No hi es.

Pots tornar d' aquí mitj hora.

MATEU. Son precisos los moments.

PETXINA. Jo que hi faré, batua 'l peix.

MATEU. L' esperaré.

PETXINA. Tu mateix,

Míratela, aquí la tens.

ESCENA XXI.

Dits y PEPETA.

(*Foro.*)

PEPETA. Y que vol dir que aquí 'm té

PETXINA. Que preguntaba per tú,

MATEU. (Mireu qué 's tení el cor dú.)

PEPETA. Vaja donchs, qué vol vosté?

MATEU. 'T volia dí una cosa
qu' es l' última tal vegada,
mes te veig tan enfadada...

PETXINA. (Vaja comprench que faig nosa.)

(*Vase dreta.*)

ESCENA XXII.

PEPETA, MATEU.

PEPETA. No 't recordas que 't vaig dir
qu' en mi no hi pensessis mes?

MATEU. Si 'm recorda, mes despres
vaig sebre lo qu' es patir.

PEPETA. A mi 'm cuentos aquesta hora!
Que 't pensas que vinch del hort?

MATEU. Jo sols penso que mon cor
de nit y de dia plora;
jo sols penso qu' he perdut
sols porque fossis m' aymia
tota la pau y alegria
mon sossego y ma salut.
Jo sols penso que per tu
no dormo, menjo, ni bech...

PEPETA. Mira que si 't tornas sech
no 't coneixerá ningú.
Vaja noy ets enfadós.

MATEU. Aixó no 's pot aguantá.

PEPETA. Ja veuras, deixau aná
y comensa á tocá 'l dos.

MATEU. Ara veig que no tens cor
ni dignitat, ni ets persona,
sols ets una pobre dona...

PEPETA. No m' insulteis Trovedor!
Ja, ja, ja!

MATEU. Ja que ara 't rius d' en Mateu,
dintre mitj hora sabrás
de lo que jo soch capás.

(Vase foro.)

PEPETA. Quina por, Mare de Deu!

ESCENA XXIII.

PEPETA, PETXINA que haurá estat escoltant.

PETXINA. Bien ! ja tinch un altre cap.

PEPETA. Habeu sentit quin pebrot ?

PETXINA. Ja ho crech ! mes aquet xicot
te 'n farà alguna.

PEPETA. Qui sab !

PETXINA. Y de segur.

PEPETA. Voleu dí ?

PETXINA. Casi hi faria una posta.

PEPETA. Cá, si 's mes dur qu' una crosta.

PETXINA. Pero en cambi te molt bri.

Mes juro per lo meu nom
que tranquila pots está,
puig tinch dos caps que ja, ja !
potser ballará tot hom.

PEPETA. Qui us enten qu' us compri un gos.

PETXINA. M' entendrias si 't deya ara
que 'l sossego de ton pare
dependeix de naltres dos ?

PEPETA. Que diheu !

PETXINA. Lo que sents, Pepeta.

Es un joch de molts taulas,
mes he sorpres dos paraulas
y veig la cosa molt neta.

PEPETA. Vaja, Petxina, per Deu,
'm teniu sobressaltada ;
espliqueus de una vegada.

PETXINA. Vull sabé una cosa.

PEPETA. Diheu :
que 'm voleu fer torná boija ?

PETXINA. Los altres s' hi tornarán
cuant me vejín al devant

portant la bandera roija.

Quina tabola ! Reneu !

PEPETA. Vaja digueu qu' haig de fé.

PETXINA. Anem dins y t' ho diré.

PEPETA. Veyam donchs si desboteu.

(*Vanse dreta.*)

ESCENA XXIV.

FELIU, BARRETET.

(*Foro.*)

FELIU. Ja veus si anabas errat !
Ara D. Genis creurá
que tot lo que vaig comprá
perteneix á l' heretat.
Y qui te la culpa ?

BARRETET. Jo.

FELIU. Encara ho gosas á dí ?

BARRETET. Qu' hi faré, pobre de mí ?

FELIU. Haguessis mirat milló.

BARRETET. Be prou que me 'l vaig mirar.

FELIU. Ah si, si ; á la proba 's ven

BARRETET. Quina culpa tinch si Deu
l' ha volgut ressucitar ?

FELIU. Per poguer surti del pas
agafat per 'aquet cantó.

BARRETET. Jo m' agafo ab la rahó.

FELIU. Deu meu ! Deu meu, quin fracás !...

ESCENA XXV.

Dits, GENIS, ESTEVA, MATEU, PEPETA, PETXINA.

GENIS. Buenas tardes.

FELIU. Ja son aquí.

Passi endavant, don Genis.

GENIS. Gracias.

ESTEVA. Ab vostre permis.

FELIU. Vols callá! seguín allí.

GENIS. Nos sentiremos un rato.

FELIU. Donchs ja qu' han entrat á seure
siquiera haremos pa y beure.

MATEU. Ja 'm begut á casa 'l Xato.

FELIU. Que hi fá aixó.

GENIS. Gracias.

FELIU. De re.

GENIS. Y esta jóven?

FELIU. Es ma noya.

GENIS. Vamos, tiene V. una joya!

PEPETA. Moltas gracias.

GENIS. No hay de que.

PETXINA. (No hi ha dupte, es ell mateix.)

GENIS. Es soltera?

(A Pepeta.)

PEPETA. Si senyor.

GENIS. Me alegro.

BARRETET. (Li fá l' amor!)

PETXINA. (Avuy posu un pam de greix!)

ESTEVA. Feliu.

FELIU. Que hi há?

ESTEVA. Quant vulgueu...

PEPETA. Petxina.

PETXINA. Que vols, Pepeta?

PEPETA. Conteú alguna coseta
d' aquellas que vos sabeu.

PETXINA. Si ho volen tots...

PEPETA. Per que no?

Aixi 's passa lo ratet.

PETXINA. Donchs vaig á contá un cuentet
que 'm vá ensenyá un rectó.
Contan d' un pobre pagés

qu' un dia va ser cridat,
per conresar l' heretat
d' un señor qu' era Marqués.
Al cap de set anys y un dia
que las terras conresaba,
sab ell que 'l Marqués marxaba
sense dirli Ave Maria,
ell qu' espera un any, ja, ja,
n' espera dos, com sinó,
n' espera tres, Deu te 'n dó,
n' espera quatre, ja vá.
Com lo pagés n' era honrat
vá fer corre la noticia,
se 'n va enterar la justicia
lo poble y fins la ciutat
l' un li deya qu' era mort ,
l' altre qu' estava malalt,
aquell qu' era general
d' una forsa qu' era al Nort,
l' un qu' anaba ab en Cucala,
l' altre qu' era del Govern,
aquell que ja era al infern
de resultas d' una bala.
Mes estant aixis la cosa
passaren anys sens perill,
fins qu' un dia un pare y fill
li van prepará una llosa.
Com que l' enveja ho pot tot,
lo pare y fill van buscá
un senyorot castellá
per fe 'l serví de ninot.
Un dia sens més ni mes
se presenta á casa seva
un que li deyan... Esteva

à parlarli del Marqués.
Desde llavors no mes sé
que van tení grans rahons,
mes l' endemá pe 'ls cantons
hi varen plantá un papé
que deya: Un senyor molt curro
va menjar per esmorsá,
dos casas, un olivá,
tres vinyas, set camps y un burro.
Tan lo pobre va engullí
que se li va indigestá,
al Sant Hospital va aná
y als dos dias va morí.
Ab un company que tenia
li causá pena tan gran,
que volgué fugí á Tetuan
y morí en la travessía
deixant son fill tant rendit
que malhagué sa existencia
y acusat per sa conciencia
va matarse d' aburrit.
Tot plegat... vol dir aixó...
que cada escú... 's menji 'l seu...
puig del contra... queda Deu...
que pega sense bastó !

(Al acabar lo cuento, D. Genis, Esteca y Mateu se alzan per marchar, mes la Pepeta 'ls para.)

PEPETA. Ara crech que 'm toca á mí.
Escolti un poch, don Genis.

ESTEVA. Ara no pot.

PEPETA. Es precis.

MATEU. Ja tornarem luego aquí.

PEPETA. No pot sé.

ESTEVA. Donchs vaja, digas.

PEPETA. Quant lo Petxina parlaba
tot escoltant jo pensaba
qu' avuy heu fet dos intrigas.
ESTEVA. Ten compte 'l que dius, minyona
PEPETA. Vos si qu' heu de tindre compte
que no us fassi anar molt prompte
ben lligat á Barcelona.
MATEU. Y donchs, pare, qu' habeu fet?
ESTEVA. Soch un vil per culpa teva.
PETXINA. La culpa no es dell Esteva,
qui la té es aquest ximplet.

(*Al dir així pega una clatellada á Genis y li cau lo barret y la barba.*)

TOTS. Ah!

(*Tots riuen.*)

FELIU. D. Gaspar!
GENIS. Perdon, señor.
FELIU. Grandissim farsant, traidó,
com implora mon perdó
si m' ha destrossat lo cor!
Com no 'l confón tal vilesa,
y 'l veurer frustrat son plan?
com no fuig del meu devant
acusat per sa malesa?
Mes en fi, com ha de sé!
ha hagut de passá per mi!
Vagi, vágissen d' aquí
y potsé 'l perdonaré.
Que no sent lo que li dich?
GENIS. Si señor, mas mi perdon...
PETXINA. Vaya usted señor pelon
que aquí no si fará rich.

(*Vase Genis foro*)

ESCENA XXVI.

Dits, menos GENIS.

FELIU. Y á tú, Esteva, que 't diré?
ESTEVA. Podeu dir tot quant volgueu.
FELIU. Ja m' ho va di en Bartomeu
qu' erats dolent á tot sé!
Pero tant no ho volgué creure,
mes ara veig qu' es vritat,
qu' ets l' home mes deshonorat
qu' á n' aquest mon 's pot veure!
Perque vegis de tú á mí
la diferencia que hi há,
jo 't perdono, mes demá
del poble tens de surtí

ESTEVA. Mil gracias, Feliu.

FELIU. De res.

Surtiu de casa.

(*Indicant la porta.*)

ESTEVE. Anem, noy.

MATEU. (D' aquest fet vaig á San Boy.)

(*Vase foro*)

FELIU. Feu que no us vegi may mes.

ESCENA XXVII.

Dits menos ESTEVA y MATEU.

FELIU. Ara Barretet, veig clá
que vas dirme la vritat!
dispensa...

BARRETET. Esteu dispensat.

FELIU. Mil gracias.

BARRETET. Voleu callá.

FELIU. Ara 't toca á tú, Petxina.

PETXINA. No 'm vingueu ab compliments
puig sabeu que mos intents
may os portan cap ruina.

FELIU. Ja ho sé.

PETXINA. Donchs ara sabreu
qu' entre la Pepeta y jo
habem descargat lo tró
dant lo resultat que 's veu
Y aixó qu' habem treballat
tenint dos capets no més.
Si n' haguessim tingut tres
hasta 'l gos 'guera ballat.
Mes ara que ja está fet
y s' han acabat las rahons
en lloch de satisfaccions
vull que 'm concediu un dret.

FELIU. Demana de casa meva.

PETXINA. Es cosa bastant senzilla,
vull que caseu vostra filla
ab lo Barretet.

FELIU. Ja es seva,

PETXINA. Jo mateix 'ls vull juntá.
Veniu aquí 'ls dos plegats
(*'Ls junta y 'ls dona la benedicció.*)
Deu vos fassi ben casats.

PEPETA. Forau bo per capellá

BARRETET. Ja ho crech que seria bo

FELIU. Ja deus está contenta ara.

PEPETA. Estant content lo meu pare
com no tinch d' estarho jo !

FELIU. Gracias.

(*Al públich.*)

PEPETA. Tinch de fels sabé
que mon pare es molt honrat

y que tota sa heretat
es de Don Genis Cabré,
si coneixen cap parent
que 's presenti tot seguit
que sens ningun requisit
li farà entrega al moment.
Si per cas n' hi ha algun aquí
qu' aplaudeixi de contat
per sebre si li ha agradat
la Pepeta de Rubí.

FI DE LA COMEDIA.

OBRAS DEL MATEIX AUTOR

BARTOLO, comedia bilingüe en un acto y en verso.

ARRIBÁ Y MOLDRER, comedia bilingüe en un acto y en vers.

LA PEPETA DE RUBÍ, comedia bilingüe en un acto y en vers.

PLOUHEN PARÉS, comedia en un acto y en vers.

QUI LA FA LA PAGA, comedia en un acto y en vers.

LA NENA DE GELIDA, comedia en dos actos y en vers.

LA VIRTUD Y EL VICIO, drama en tres actos y en prosa.

ELEONOR DE MONTEFELTRO, zarzuela en tres actos en prosa y verso.

OBRAS DEL MATEIX AUTOR

BARTOLO, comedia bilingüe en un acto y en verso.

ARRIBÁ Y MOLDREER, comedia bilingüe en un acto y
en vers.

LA PEPETA DE RUBÍ, comedia bilingüe en un acto y
en vers.

PLOUHEN PARÉS, comedia en un acto y en vers.

QUI LA FA LA PAGA, comedia en un acto y en vers.

LA NENA DE GELIDA, comedia en dos actos y en vers.

LA VIRTUD Y EL VICIO, drama en tres actos y en prosa.

ELEONOR DE MONTEFELTRO, zarzuela en tres actos en
prosa y verso.

**RARE BOOK
COLLECTION**

**THE UNIVERSITY OF
NORTH CAROLINA
AT
CHAPEL HILL
LIBRARY**

PQ6217
.T44
v.125
n.1-21

